

har, naar man til Stadighed kan opholde sig paa det Sted, hvor man har sit Hjem og sin Familie. Selv om man altsaa tager de største Indtægter, kan det dog langt fra siges at være en passende Løn for det Arbejde og det Ansvar, disse Folk have. Men gaa vi saa ned til de lavere Lønninger paa 955 Kr., vil jeg spørge Dem, mine Herrer, hvorledes De tro, en Mand med Familie, der kan gøre Regning paa i en længere Aarrække at komme til at staa paa denne lavere Lønning, skal kunne klare sig. Den ærede Ordfører udtalte ganske vist, at i alt Fald Ekstralodserne maatte vel nok kunne skaffe sig noget Ekstraarbejde. Men jeg tør forsikre, at de ere saa stærkt optagne, at der næppe kan være Tale om noget som helst Arbejde uden for Lodstjenesten. Det hele, der kan være Tale om, er, at de maaske en Gang imellem kunne faa en Timestid til at fange sig lidt Fisk i. Store Sager er det ikke. Naar den ærede Ordfører udtalte, at der var Grund til at undersøge, om man ikke kunde pensionere nogle flere af Lodserne, altsaa gøre Antallet ved de paagældende Lodserier noget mindre, maa jeg sige, at dette lader sig næppe gøre. I hvert Fald for Helsingørs Vedkommende — Forholdene i Dragør kender jeg ikke saa nøje — vil man sikkert komme til det Resultat, at det ikke lader sig gøre. Der skal nemlig paa Lappegrundens Fyrskib stadig være, jeg tror, 6 Mand. Der skal endvidere være Lodser paa Stationen, som kunne gaa ud, naar det fordres, og endelig skal der være Reservemandskab, som kan gaa ud til Fyrskibet, naar hele Mandskabet derude har faaet Skibe. Selv om det en kort Tid af Aaret maaske kunde lade sig gøre at formindske Antallet, vil det alligevel være umuligt, idet der til Tider kan være en saa stærk Trafik, at de alle sammen ere optagne. Der kan endog være Perioder, hvor de 20 Mand saa godt som ikke have haft en eneste Times Frihed. Jeg skal, som sagt, ikke have noget imod en nærmere Undersøgelse. Jeg mener, at der kunde være Anledning til at tage under Overvejelse, om man ikke, som jeg foreslog i 1896—97, kunde sætte Lodserne paa fast Løn, saa de kunde blive fri for stadig at forlange Tilskud af Statskassen, fordi deres Lønninger ere blevne saa urimelig smaa, at de ikke staa i passende Forhold til deres Arbejde. Jeg skal med disse Par Ord tillade mig varmt at anbefale det Underændringsforslag, som er stillet af et Flertal i Udvalget.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil først tillade mig at sige nogle Ord angaaende Panserskibet „Odin“s Omdannelse. Uagtet det ikke, som nævnt af den ærede Ordfører, særlig drejer sig om, hvorvidt disse Arbejder ere heldige eller ikke, vil jeg dog begynde med kort at omtale dem. Saaledes som „Odin“ var, før vi begyndte paa disse Omdannelser, kunde man frit sige, at det omtrent var ubrugeligt. Jeg skal ikke nærmere forklare dette. Jeg behøver blot at anføre, at Indretningen var denne, at der for hver Kanon var to Porte, for at Kanonen kunde komme til at skyde i de forskellige Retninger, men at man brugte mindst et Kvarter for at bringe Kanonen fra den ene Port til den anden. I det hele var Indretningen med Kanonerne overordentlig ussel. Derfor blev det nødvendigt at foretage en Ombygning af Kase-matterne og at anbringe Traverser m. m. Da dette var udført, saa man imidlertid, at forskellige andre Forandringer vare ønskelige. Uden at omtale, hvorledes dette burde være bragt frem, skal jeg blot sige, at man gik ind paa Udførelsen af disse Forbedringer, og at dette har bragt overordentlig gode Resultater. Det var dernæst kort efter den spanske Krig, hvor en Del spanske Skibe gik op i lys Lue, fordi de indeholdt saa overmaade meget Træ. Der var ganske vist ikke meget Træ i „Odin“, men der var dog en Del, og det kunde man bortskaffe for forholdsvis faa Midler. Saaledes som „Odin“ nu er, tror jeg, man maa være enig om, at det er et fuldt brugeligt og godt Skib. De Penge, der ere anvendte dertil, ere derfor godt anvendte.

Jeg kommer nu tilbage til det, som Talen egentlig er om, at det saaledes efterhaanden blev tilladt Orlogsværftet at gaa videre, uden at jeg henvendte mig til Rigsdagen, idet jeg altsaa tænkte mig, at man kunde benytte den Bemærkning, der staa om, at hvad der ikke brugtes til det ene Skib, kunde bruges til det andet. Man maa erindre, at der er Forskel paa et Tilfælde „bagefter“ og „forinden“. Der var til en Begyndelse blot Tale om forholdsvis mindre Foranstaltninger, men det ene førte det andet med sig, og jeg havde ikke nogen Anelse om, at Udgifterne bleve saa store, som de bleve. Jeg vil da sige, at jeg ganske sikkert beklager, at jeg ikke tænkte nærmere over denne Ting. Det havde selvfølgelig været rigtigere, om jeg havde gjort det. Jeg kunde vel allerede ved Ændringsforslag til 3die Behandling i forrige Samling have henvendt mig til Tinget og for-